

Du vet jo hvordan det begynte.

Det begynte slik livet begynner, med et skrik.

Jeg holdt på med regnskapet, på arbeidsrommet i annen etasje. Jeg var en smule opprømt, kan jeg huske, fordi jeg samme ettermiddag hadde solgt et viktoriansk klaffebord fra 1880-tallet til en svært hyggelig pris. Klokken må ha vært drøyt halv åtte. Det slo meg at kveldshimmelen var usedvanlig vakker. En av disse maikveldene som bærer i seg all dagens skjønnhet, til den tar slutt.

Hvor var du? Du var på rommet ditt. Du øvet på celloen, slik du hadde gjort hele tiden, etter at Reuben dro for å møte vennene sine på tennisbanen.

Da jeg hørte skriket, hadde jeg allerede flyttet blikket til parken utenfor. Antagelig sto jeg og betraktet hestekastanjene, ikke klatrestativet, som ikke var i bruk. Andre tegn til liv i East Mount Road så jeg ikke. Jeg prøvde å finne ut av noen uoverensstemmelser i regnskapet. Akkurat hvilke kan jeg ikke huske nå.

Jeg kunne holdt fast på dette bildet til evig tid. Jeg kunne skrevet ti tusen ord om denne solnedgangen, denne parken, om mine trivielle bekymringer om pluss og minus. Du skal vite at når jeg sitter og skriver dette, så er jeg tilbake i det rommet, jeg har det lunt og kom-

fortabelt, og jeg har det bra, fordi jeg ennå ikke vet. Det føles som et overgrep i det hele tatt å la pennen fortsette denne beretningen, frem til øyeblikket da skriket ga en mening. Likevel må jeg fortelle, jeg må få fortelle deg akkurat hvordan jeg opplevde det, fordi dette var slutten og begynnelsen på alt. Ikke sant? Derfor: Kom igjen, Terence. Kom deg videre. Du har ikke all verdens tid.

Skrikningen var i utgangspunktet bare en plagsom lyd, et ubehagelig avbrudd fra tonene av en liflig Brahms-sonate som fløt inn til meg fra rommet ditt. Og så, uten at jeg skjønnte hvorfor, kjente jeg det, vondt, i magen, som om kroppen skjønnte noe hodet ikke hadde skjönt.

Men det kom andre lyder samtidig med skriket, de kom fra samme sted, det lød som en messing, det var flere stemmer som gjentok og gjentok et tostavellesord jeg ikke umiddelbart klarte å tyde. Jeg stirret mot stedet hvor lyden kom fra. En gatelykt. Et eller annet hang og dingle i den delen som stikker ut. En mørkeblå skikkelse jeg ikke skjønnte hva var. Høyt over bakken.

Under sto det noen mennesker – guttunger – og den dinglede gjenstanden og ropingen ble klarere for meg omtrent samtidig.

«Reuben! Reuben! Reuben!»

Jeg stivnet til. Kanskje jeg fortsatt var for oppslukt av regnskapene mine, for de første par sekundene ble jeg bare stående og stirre.

Sønnen min hang fra en gatelykt, og brukte alle krefter på å risikere livet for å more de han trodde var hans venner.

Jeg kjente at hodet klarnet, og jeg satte meg i bevegelse og sprang over trappeavsatsen.

Musikken din stilnet.

«Pappa?» spurte du.

Jeg stormet nedenunder og gjennom butikken. Jeg slo hoften borti en gjenstand, en skjenk. En av figurinene falt i gulvet og gikk i knas.

Jeg krysset gaten og løp gjennom porten. Jeg løp gjennom parken i en fart som tilhørte et yngre jeg, jeg fløy over gress og blader og over den folketomme lekeplassen. Jeg holdt hele tiden blikket på ham, som om grepet hans ville glippe hvis jeg et øyeblikk mistet ham av syne. Jeg løp, med angsten hamrende i brystet, bak øynene, i ørene.

Han flyttet hendene nærmere den vertikale delen av gatelykten.

Jeg kunne se ansiktet hans nå. Det glødet unaturlig gult i skinnet fra lampen. Han blottet tenner av anstrennelsen, og de bulende øynene røpet at han allerede hadde skjønnet hvilket sinnssykt feilgrep han hadde begått.

Prøv å forstå, Bryony: Et barns smerte er også en forelders smerte. Mens jeg løp mot broren din, visste jeg at jeg også løp mot meg selv.

Jeg bykset opp på parkmuren og hoppet ned på fortauet. Jeg landet forkjært – jeg vrikket ankelen idet jeg landet på asfalten – men stengte det ute mens jeg løp mot ham og ropte navnet hans.

Broren din kom seg ikke videre. Ansiktet var fortrukket av smerte. Huden hans var likblek i det sterke lys-skjæret, og gjorde fødselsmerket han alltid hadde hatet, usynlig.

Jeg nærmet meg nå.

«Reuben!» ropte jeg. «Reuben!»

Han fikk øye på meg mens jeg brøytet meg frem mel-

lom vennene hans. Jeg kan fortsatt se for meg ansiktet hans, forvirringen, skrekken og hjelpeløsheten. I gjenkjennelsens øyeblikk, i distraksjon, sviktet konsentrasjonen han trengte for å bli hvor han var. Jeg kunne føle det før det skjedde. En slags triumferende undergangsfølelse som sivet ut fra husene rundt. Noe usynlig, men altomfavnende ondt, som stjal det siste av håp.

«Reuben! Nei!»

Han falt, fort og tungt.

Skriket hans ble klippet av i løpet av et sekund. Så lå han foran meg på fortauet.

Han så ut som en dukke noen hadde kastet fra seg, så unaturlig, så grufullt. Bena i helt feil vinkel. Brystet i så forte pust. Det glinsende blodet fra munnen.

«Ring etter ambulanse,» ropte jeg til gutteflokket som sto der tause og lamslåtte. «Med en gang!»

Jeg hørte bilene fare forbi i Blossom Street, på vei til York eller et eller annet kjøpesenter. Ufølsomme. Uvitende.

Jeg satte meg på huk og la hånden mot ansiktet hans, og bønnfalte ham om å bli hos meg.

Jeg tryglet ham.

Det var som om måten han døde på, var en veloverveid utmåling av straff. Jeg kunne se beslutningen i blikket, mens livsviljen trakk seg lenger og lenger tilbake fra kroppen hans.

En av guttene, den minste av dem, kastet opp på fortauet.

En annen, med barbert hode og stikkende øyne, vaklet bakover og ut i den øde gaten.

Den mest høyvokste og velbygde av ungguttene sto bare der og stirret på meg, ansiktet lå i skygge under het-

ten. Jeg hatet den gutten og den brutale likegyldigheten jeg leste i ansiktet hans. Jeg forbannet den guden som tillot at han sto der foran meg og pustet, mens Reuben lå og døde på fortauet. I, og bakenfor, dette desperate øyeblikket fornemmet jeg at det var et eller annet som var feil med denne gutten. Som om han var klippet ut og limt inn i det som skjedde, fra en annen virkelighet.

Jeg grep en av Reubens kraftløse hender, den venstre, jeg så at håndflaten var rød og hadde dype søkk etter å ha holdt fast i gatelykten. Jeg gned den, og snakket til ham, mange ord, mens jeg hele tiden registrerte at han trakk seg bort fra kroppen sin, han rygget unna. Og så sa han noe.

«Ikke gå fra meg.» Som om det var jeg som forsvant. Det var jo han som forsvant. Dette var de siste ordene han sa.

Hånden hans ble kaldere, natten knuget seg enda tettere rundt oss, og ambulansen ankom, bare for å bekrefte at ingenting kunne gjøres. Det var for sent.

Jeg husker at jeg så deg, på den andre siden av parken.

Jeg husker at jeg skrittet bort fra Reubens kropp på fortauet.

Jeg husker at du spurte: «Hva er det som skjer, pappa?»

Jeg husker at jeg svarte: «Gå hjem, Bryony. Vær så snill, Petal.»

Jeg husker at du spurte om ambulansen.

Jeg husker at jeg overhørte spørsmålet og gjentok ordren.

Jeg husker gutten med hettegenseren, som stirret rett på deg.

Jeg husker at jeg ble kommanderende, at jeg grep armen din og skrek til deg, at jeg var bryskere med deg enn jeg noensinne hadde vært.

Jeg husker ansiktsuttrykket ditt, at du løp hjemover, inn døren til butikken, at døren lukket seg bak deg. Og jeg husker, bakenfor desperasjonen, vissheten om at jeg hadde sviktet dere begge.

tiden